

at skulle have en saadan Sag at forsvare, som er saa uforsvarlig som denne. Det ærede Medlem har temmelig sikkert oftere været i en behageligere Situation end den, han var i i Gaar, da han havde paataget sig det utaknemlige Hverv at være Defensor i denne Sag.

Jeg gaar saa over til det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger). Det ærede Medlem tog Sagen med noget mere Humør end hans Kollega, og det kunde jo friste mig til at slaa noget ind i samme Tone og komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt det har været nødvendigt for at fylde de tomme Rum i Udvalgsbetænkningerne, specielt Finansudvalgsbetænkningen, at optage en Beretning om Freskomaleriundersøgelser osv. Jeg mente for Resten, at det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds var en af dem, jeg vil ikke sige faa, men en af de Specialister paa Kunstens eller Videnskabens Omraade, der var Finansudvalget taknemmelig for, at det havde givet ærede Medlemmer Lejlighed til at sætte sig ind noget saadant, som denne Afhandling om Freskomalerier giver Lejlighed til. Men det er jo lidt mærkeligt, selv om vi toge dette Bilag fra — og det er jo dog kun et Bilag — at Finansudvalget Betænkning skal have været saa tynd, naar den dog har givet Stof til en længere 2den Behandling af Finansloven, end vi have haft i de senere Aar, og en 2den Behandling, som i alt Fald ikke hele Tiden maa siges at have drejet sig om Smaating, der jo som bekendt til Tider kunne tage længere Tid end de større Sager. Jeg skal nu ikke komme nærmere ind paa dette, men skal udtale, at det glædede mig, at det ærede Medlem indrømmede, at det var særlig uheldigt, hvad der var sket i hele Thaarpugaardaffæren. Det er en Indrømmelse, som er værd at tage med, lige saa vel som ogsaa det, at det ærede Medlem og hans Parti erkender, at de staa ret magtesløse over for hele den Agitation, som kan rejses paa Grundlag af denne Sag. Men naar det ærede Medlem saa, da han kom til, hvad han maaske kalder Realiteterne i sit Foredrag, og over for mine Udtalelser i Gaar mente at kunne sige, at man ikke havde Ret til at kritisere dette, at der var anbragt saa stort et Laan i een Ejendom, konstaterer jeg for det første Uoverensstemmelsen mellem det ærede Medlem og hans Partifælle, der dog indrømmede, at det havde været uklogt, og dernæst dette, at den Omstændighed, at der paa det Tidspunkt blev

udlaant store Kapitaler i mange andre store Ejendomme, dog ingenlunde kan være nogen Retfærdiggørelse for, at en Bestyrelse, der først og fremmest har den Pligt at vaage over, at de Midler, den skal forvalte, ikke gaa tabt, gaar hen og gør det samme ukloge. Det er et mildt Udtryk, naar det ærede Medlem siger, at det var et Uheld, at Centralkomiteen maatte sælge Ejendommen til Landmandsbanken. Det var af den Slags mærkelige Uheld, som vist ikke ere Uheld, men som blive foretagne med fuldt Overlæg. Hvilken Grund Komiteen kan have haft til ikke at forsøge, om den ikke enten ved Udlæg eller paa anden Maade kunde faa mere end Halvdelen af de i Ejendommen anbragte Midler reddet, skal jeg ikke komme ind paa her. Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds siger, at det vedrører ikke Sagen. Godt, saa lade vi det ligge. Det synes imidlertid at være med fuldt Overlæg, og at Hovedgrunden har været den at holde Historien gaaende, uden at Offentligheden blev bekendt med hele Affæren. Det tror jeg nok, man har Lov til at sige.

Det ærede Medlem, som talte i Dag, havde haft det Held at læse i et Blad, hvor han skulde finde Uoverensstemmelserne mellem Ordførerens Udtalelser og den afgivne Betænkning. Det vidste det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds ikke i Gaar. Uoverensstemmelsen ligger altsaa i, at der stod i Betænkningen „omtrent samtidig med“, medens jeg har talt om et Par Aar. Det ærede Medlem skulde dog ikke uden videre have taget for godt, hvad der stod i et Blad, selv om det er et Blad, der staaer det ærede Medlem meget nær, for der kan ogsaa staa noget i det Blad, som ikke passer. Det ærede Medlem indrømmede for Resten, at han vidste ikke, hvornaar det vedkommende Stykke af Grønnegaard var solgt til Krigsministeren, for at Glådsaksefortet kunde anlægges derpaa. Men han havde af et Blads Notitser faaet at vide, at „omtrent samtidig med“ skulde efter min Forklaring være omtrent 2 Aar senere. Det er ikke saa mærkeligt, at det ikke rigtig vides, hvornaar dette Jordstykke blev solgt bort fra Grønnegaarden, og det er heller ikke saa mærkeligt, at jeg ikke ved det mere bestemt, end at jeg har kunnet skrive i Betænkningen „omtrent samtidig med“ og i Gaar kunde sige saadan noget som „maaske et Par Aar“, for man har været saa snild paa dette Tidspunkt, at man ikke har ladet noget som helst tingløse om dette Salg. Jeg har en Udskrift af Pantebogen,